

Лев Володимирович Писаржевський (1874–1938)

Український фізико-хімік, академік АН СРСР і АН УРСР. Після закінчення Рішельєвської гімназії готувався стати лікарем, але після ознайомлення з підручником Менделєєва «Основи хімії» вирішив присвятити себе цій науці. Закінчив університет в Одесі, де продовжив працювати лаборантом. Займався науковими дослідженнями у галузі перекисних сполук. У 1900 році молодий науковець був відряджений на два роки до Лейпцига, де працював у Фізико-хімічному інституті в лабораторії Оствальда.

Під час Першої світової війни у своїй лабораторії займався виготовленням саліцилових препаратів, перекису водню, йоду для медичних потреб армії. Сконструював простий протигаз та організував масове його виробництво, що зберегло здоров'я багатьох солдат (адсорбційні протигази академіка Зелінського тоді ще масово не виготовлялися).

Працював у Тарту, Київському політехнікумі. З Києва переїхав у Москву, де був одним із організаторів і першим редактором відомого науково-популярного журналу «Природа». У 1924–1926 роках був ректором Катеринославського гірничого інституту (нині Національний гірничий університет, м. Дніпро). А 1927 року заснував інститут фізичної хімії, що від 1934 року став інститутом Академії наук УРСР. У 1928 року Писаржевський став членом-кореспондентом Академії наук СРСР, а вже через два роки дійсним її членом

Наукова діяльність Льва Володимировича Писаржевського була присвячена вивченню перекисних сполук, дослідженню ролі розчинників в хімічних процесах та створенню основ електронної хімії. Розробив теорію окисно-відновних реакцій, заклав основи електронної теорії гетерогенного каталізу. У підручнику «Вступ до хімії» (1926 року) вперше виклав весь матеріал хімії з позиції електронної теорії будови атомів та молекул.

Був засновником і першим директором Інституту фізичної хімії, що названий його ім'ям. До самої смерті керував інститутом і роботою лабораторії, створивши відому школу фізико-хіміків.